

NOM I LLINATGES: _____

Llegeix la següent lectura i fes els exercicis que tens a continuació.

Milers de renous

La senyora Maria-Ignàsia va comprendre, finalment, que la seva malaltia no tenia remei. Li quedava, però, una esperança: per ventura aquell patiment no era una malaltia. Per causa d'una malaltia -pensava- ens manca alguna cosa: a l'home que no hi veu, li manca la vista; al que no hi sent, li manca l'oïda; al que li manca la raó té mal pel cap; al que està malalt, li manca la salut. A Maria-Ignàsia no li mancava res.

Contràriament, a Maria-Ignàsia li sobrava una cosa que no la deixava viure: la senyora Maria-Ignàsia hi sentia en excés. Ningú no sabia trobar la solució que la senyora Maria-Ignàsia necessitava: que algú li rebaixés la percepció de l'oïda, com qui minva el volum d'un aparell de ràdio, com el músic que posa una sordina a la trompeta. Havia anat de metges durant anys: un cop als otorrinos, després als homeòpates i als dentistes, no fos cosa que tot li hagués vingut d'un queixal. Acudí a la consulta d'un curandero i acabà en les mans d'un massatgista que li passava el dit polze per la galta, prop de les orelles. En un principi, aquelles friccions li donaven conhort i, sobretot, la feien riure deliradament, perquè tota la pell s'omplia de pessigolles, només que la toqués el massatgista. Però les fregues la perjudicaven molt. Als pocs dies d'acudir a casa del massatgista, s'adonà que aquell tractament li augmentava l'oïda.

-Hauria de fer-se instal·lar a cada orella- li van dir- una d'aquestes rodetes que tenen els televisors per graduar el volum. Tot seria tan fàcil, amb una rodeta... No era, però, únicament la intensitat de la percepció que la turmentava; sinó la quantitat d'informació inútil que rebia. Milers de renous que no podia captar una oïda normal, arribaven a l'orella de la senyora Maria-Ignàsia quasi de forma violenta.

Ella coneixia les vibracions del vol d'una libèl·lula, els xiscles de les mosques, la força amb què saltaven els llagosts... Podia sentir la remor de les rosegades d'un cuc reclòs en una poma, les petjades d'un cent-cames sobre el terra, la ressonància del vent sobre el paisatge... Era capaç, també, de percebre la remor del silenci. Tancada en una cambra, esteses les cortines de les finestres i el llum apagat, podia percebre les petjades del silenci que passava a prop d'ella.

També tenia l'habilitat de sentir el renou de les llàgrimes. Quan algú plorava al seu costat, la senyora Maria-Ignàsia percebia la caiguda del líquid. Si algú s'atrevia a tossir en la seva presència, pensava que el cel davallava, ni que portés una tempesta dins el cap.

Un dia li van recomanar un metge de molta fama i hi acudí de pressa, i li explicà allò que li passava.

El metge preguntà:

- D'ençà de quin dia li succeeix, això que hem diu? - Estava avesat a tractar persones que hi sentien poc i parlava desafortadament.

Ella es cobria l'orella amb les mans a fi de regular l'entrada dels renous. Li va dir:

- No podria dir-ho. Fa sis o set anys, un matí vaig adonar-me que el renou de les coses i les paraules dels homes havien augmentat la seva intensitat. Cregui'm que no puc viure, només tancada en una cambra insonoritzada...

El metge li va dir:

- Ha provat d'insonoritzar-se l'oïda? És suficient que es col·loqui una mica de cotó a les orelles...

- Ho he provat tot: el cotó, la cera, l'esparadrap...

El metge s'acostà a la senyora. Li agafà les orelles i les féu voltar acceleradament.

Una, dues, potser tres voltes... La senyora cridava. Però s'adonà que havia baixat la intensitat dels tons... Ara, el renou de les coses era més feble i la vida tenia una altra música.

- Què m'ha fet? -preguntà.

I va respondre el metge:

- Quasi res. Simplement, he baixat el volum.

Gabriel Janer Manila, Contes per als que dormen amb un ull obert

1- Digues si aquestes afirmacions són vertaderes o falses. Si són falses, transforma-les en vertaderes.

- La senyora Maria-Ignàsia no tenia cap esperança.
- La senyora Maria-Ignàsia hi sentia en excés.
- El metge parlava molt fluix.
- La senyora Maria-Ignàsia no percebia la caiguda dels líquids.
- La senyora Maria-Ignàsia no anava mai de metges.
- El metge li agafà les orelles i les féu voltar acceleradament.
- La senyora Maria-Ignàsia fa molt poc temps que pateix aquest problema.
- Gràcies a aquest fet, la senyora Maria-Ignàsia percebia molta informació útil.
- La senyora Maria-Ignàsia ha visitat moltes vegades l'otorrino.
- La senyora Maria-Ignàsia pensava que, per causa d'una malaltia, ens manca alguna cosa.

2. Resumeix en un màxim de cinc línies el contingut de la lectura.

3. Cerca en la lectura les expressions següents i explica'n el significat. Després, escriu una oració amb cadascuna:

- *la seva malaltia no tenia remei:*

- *aquelles friccions li donaven conhort:*

- *estava avesat a tractar persones que hi sentien poc:*

4. La senyora Maria-Ignàsia pot sentir la remor del silenci. Dóna la teva opinió sobre si actualment vivim en una societat que té espais per escoltar el silenci. A quins llocs tu pots escoltar-lo? Per què? (cinc línies)

5. Separa en síl·labes aquestes paraules que apareixen a la lectura:

- necessitava
- rebaixés
- metges
- massatgista
- libèl·lula
- succeeix
- oïda
- insonoritzada
- orelles
- paisatge

6. Ordena alfabèticament aquestes paraules:

Manca, matí, malaltia, massatgista, mans

7. Comenta la relació que hi ha entre el títol i el desenvolupament de la narració. (cinc línies)

8. Cerca en la lectura quatre substantius, dos adjectius i quatre verbs.

SUBSTANTIUS	ADJECTIUS	VERBS